

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba engleză

Consiliul Europei
Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Secția a III-a

CAUZA ENYEDI împotriva ROMÂNIEI
(Cererea nr. 32211/02)

HOTĂRÂRE
STRASBOURG
2 iunie 2009

Această hotărâre va deveni definitivă în circumstanțele stabilite în Articolul 44 § 2 din Convenție. Poate suferi modificări editoriale.

În cauza Enyedi împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), deliberând în cadrul unui complet format din:

Josep Casadevall, *Președinte*,
Elisabet Fura-Sandström,
Corneliu Bîrsan,
Alvina Gyulumyan,
Egbert Myjer,
Ineta Ziemele,
Ann Power, *judecători*,

și Santiago Quesada, *Grefier al Secției*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 12 mai 2009,
a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. la originea cauzei se află cererea (nr. 32211/02) introdusă împotriva României la această Curte, în temeiul Articolului 34 din Convenția pentru Protecția Drepturilor și Libertăților Fundamentale ale Omului ("Convenția") de un cetățean român, dl. Vasile Enyedi (Enyedy) ("reclamantul"), la 20 august 2002.

Reclamantul a decedat la 16 martie 2006. Totuși, văduva sa, doamna Elena Enyedi (Enyedy), fiul său, dl. Sándor Enyedi (Enyedy) și fiica sa, d-na Katalin-Erzsébet Csibi, și-au exprimat dorința de a menține cererea. Din motive practice, dl. Vasile Enyedi (Enyedy) va continua să fie numit "reclamantul" în această

hotărâre, deși d-na Elena Enyedi (Enyedy), dl. Sándor Enyedi (Enyedy) și d-na Katalin-Erzsébet Csibi trebuie acum considerați ca atare (*Dalban împotriva României* [GC], nr. 28114/95, § 1, CEDO 1999-VI).

2. Reclamantul a fost reprezentat de dl. Francisc Püsök din Zalău. Guvernul României ("Guvernul") a fost reprezentat de Agentul acestuia, dl. Răzvan-Horațiu Radu.

3. La 9 februarie 2007 Președintele Secției a treia a hotărât să notifice cererea către Guvern. S-a mai hotărât să se examineze fondul cererii în același timp cu admisibilitatea acesteia (Articolul 29 § 3).

FAPTELE

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

4. Reclamantul s-a născut în 1924 și a locuit în Baia Mare.

5. În 1950, o casă și 1.867 m² de teren aferent situate în Zalău, Andrei Șaguna nr. 20, proprietatea mamei reclamantului, au fost confiscate de Stat în baza Decretului nr. 92/1950 de naționalizare.

6. Proprietatea a fost ulterior împărțită în două apartamente. În 1973 tatăl reclamantului a cumpărat Apartamentul 1 și în 1974 unchiul reclamantului a cumpărat Apartamentul 2.

A. Recuperarea proprietății

7. La 18 septembrie 1997 reclamantul a inițiat procedura judiciară de recuperare a proprietății, inclusiv restituirea în natură a terenului aferent de 1.617 m² și de despăgubire pentru parcela rămasă de 250 m², care fusese alocată unei terțe părți ca teren de construcție. El a mai cerut să se declare vânzarea celor două apartamente ca fiind nulă.

8. La 4 februarie 1999 Judecătoria Zalău a admis parțial acțiunea și a acordat reclamantului echivalentul valorii apartamentului 2 și suma actualizată plătită de tatăl său pentru apartamentul 1. Instanța a refuzat să declare nulă vânzarea apartamentului 2, deoarece reclamantului i se acordase despăgubire, și ai-a respins cererea de restituire în natură a celor 1.617 m² de teren aferent sub motiv că nu satisfăcea condițiile cerute de Legea nr. 18/1991.

9. La 3 august 1999 Tribunalul Județean Sălaj a admis un apel al reclamantului și al consiliului orășenesc, a casat hotărârea judecătorei și a trimis cazul înapoi spre reexaminare.

10. În timpul rejudecării, la 7 decembrie 1999 Judecătoria a hotărât că acel caz era de competența Tribunalului Județean.

11. La 20 octombrie 2000 Tribunalul Județean Sălaj a acordat reclamantului contravaloarea apartamentului 2, suma plătită de tatăl acestuia pentru Apartamentul 1 și i-a respins cererea de a se anula vânzarea apartamentului 2.

12. Reclamantul și Ministerul Finanțelor Publice ("Ministerul") au făcut apel, primul solicitând și restituirea în natură a apartamentului 2.

13. La 11 mai 2001 Curtea de Apel Cluj a respins cele două apeluri. A reținut că unchiul reclamantului dobândise un drept de proprietate asupra apartamentului 2 prin prescriere prin achiziție. Instanța a mai reținut și că confiscarea proprietății fusese ilegală și după decesul tatălui său apartamentul 1 intrase în proprietatea reclamantului și a surorii tatălui său, fiind astfel înscris în Cartea Funciară. A mai confirmat că nu existau susțineri potrivit cărora apartamentul 1 s-ar fi aflat în proprietatea Statului sau unor terțe părți.

14. La 25 iunie 2003 Curtea Supremă de Justiție a admis un alt apel al reclamantului și al Ministerului, a casat hotărârea precedentă și a trimis cauza înapoi spre reexaminare. A reținut că instanțele inferioare nu se preocupaseră de descrierea precisă a proprietății care făcea obiectul acțiunii reclamantului.

15. După rejudecare, la 14 aprilie 2004 Curtea de Apel Cluj a admis apelul Ministerului și a respins acțiunea reclamantului, considerând că cumpărătorii celor două apartamente fuseseră de bună credință. A reținut că terenul aferent de 1.617 m² aparținea domeniului privat al Statului și deci Primarul ar fi trebuit chemat în judecată, nu Ministerul. Instanța a mai reținut că, pentru parcela de 250 m² de teren aferent, partea terță ar fi trebuit chemată în judecată, și cererea de despăgubiri pentru cele două apartamente se prescrisese în timp și era oricum incidentală față de cererea de anulare a vânzărilor.

16. La 10 octombrie 2005, Curtea de Apel Cluj, prin hotărâre definitivă, a admis parțial un alt apel al reclamantului și a declarat nulă vânzarea apartamentului 1. A considerat că confiscarea întregii proprietăți care aparținuse mamei reclamantului a fost ilegală și că tatăl său fusese evident de rea credință când cumpăraseră apartamentul 1. A condamnat Statul să plătească reclamantului daune bănești pentru apartamentul 1, reprezentând suma actualizată plătită de tatăl său.

În ce privește apartamentul 2, instanța a considerat că unchiul reclamantului făcuse achiziția de bună credință, având încredere în conținutul Cărții Funciare. Totuși, a reținut că reclamantul a cerut expres numai restituirea în natură, nu o despăgubire alternativă, de aceea judecătoria greșise când a acordat despăgubire pentru apartamentul 2.

Referitor la apartamentul 1, instanța a considerat că era imposibil să se rectifice situația din Cartea Funciară prin constituirea unui drept de proprietate pentru mama reclamantului pe acel apartament, deoarece reclamantul nu a reclamat în instanță pe sora tatălui său, care deținea o parte din acesta.

B. Prima acțiune administrativă

17. La 8 noiembrie 2001 reclamantul a depus o cerere în temeiul Legii nr. 10/2001 cu privire la bunurile imobiliare confiscate necuvenit de Stat, solicitând restituirea în natură a proprietății sale, anume casa și cei 1.867 m² de teren aferent.

18. La 6 iunie 2005 primarul din Zalău i-a respins cererea sub motiv că reclamantul nu prezentase toate documentele necesare spre a-și justifica pretențiile.

19. Reclamantul a contestat decizia primarului în instanță. La dosar nu există dovezi despre decurgerea procedurii.

C. A doua acțiune administrativă

20. În 2005 reclamantul a depus o cerere administrativă de *restitutio in integrum* a terenului aferent de 1.867 m².

21. La 25 August 2006 comisia județeană din Sălaj responsabilă cu aplicarea legilor proprietății a respins acea cerere. Soția reclamantului a contestat acea decizie în fața instanței, cerând terenul de 1.867 m² în amplasamentul original.

22. Două rapoarte de expertiză din 23 mai și 13 iulie 2007 au certificat că cota reclamantului din apartamentul 1 se afla în proprietatea celor trei moștenitori ai săi, după cum se menționează și în certificatul de moștenitor, că terenul aferent de 1.367 m² se afla în proprietatea Statului și că 250 m² de teren aferent se aflau în proprietatea unui terț. Apartamentul 2, având o suprafață și deci situat pe un teren de 75 m², împreună cu parcelele de teren aferent de 82 m² și 93 m², se aflau în proprietatea moștenitorilor unchiului reclamantului.

23. La 11 octombrie 2007 Judecătoria Zalău, în baza rapoartelor de expertiză, a admis acțiunea, a autorizat soția reclamantului să recupereze posesia asupra celor 1.867 m² de teren și a ordonat autorităților locale să îi permită să ia în posesie cei 1.367 m² de teren aferent casei și să îi aloce un teren de 500 m² în alt amplasament, așa cum prevedea Articolul 10 din Ordonanța Guvernului nr. 890/2005.

Un apel al soției reclamantului, prin care cerea restituirea în natură a parcelei de 250 m² moștenită de moștenitorii cumpărătorilor apartamentului 2, a fost ulterior respinsă și acea hotărâre a devenit definitivă.

24. la 10 iunie 2008 soția reclamantului a cerut instanțelor să declare că hotărârea din 11 octombrie 2007 era executorie.

II. LEGISLAȚIA INTERNĂ RELEVANTĂ

25. Prevederile legale și jurisprudența relevante sunt descrise în hotărârile *Brumărescu împotriva României* [GC], nr. 28342/95, §§ 31-33, CEDO 1999-VII *Străin și Alții împotriva României*, nr. 57001/00, §§ 19-26, CEDO 2005-VII; *Păduraru împotriva României*, nr. 63252/00, §§ 38-53, 1 decembrie 2005, și *Tudor împotriva României*, nr. 29035/05, §§ 15-20, 17 ianuarie 2008.

ÎN DREPT

I. EXTINDEREA CERERII

26. Într-o scrisoare din 26 septembrie 2005 reclamantul a cerut în fața instanței restituirea în natură a casei și a 1.617 m² de teren aferent și despăgubiri pentru restul de 250 m² teren aferent. El a mai solicitat și suma actualizată plătită de tatăl său pentru apartamentul 1.

După ce Curtea de Apel Cluj și-a pronunțat hotărârea definitivă din 10 octombrie 2005 prin care, *inter alia*, acorda reclamantului despăgubiri pentru suma plătită de tatăl său pentru apartamentul 1, reclamantul a cerut în instanță, într-o scrisoare din 29 noiembrie 2005, restituirea în natură a întregii proprietăți situate în Zalău, Andrei Șaguna nr. 20.

Ca urmare a notificării prezentei cereri Guvernului, reprezentantul moștenitorilor reclamantului au susținut într-o scrisoare din 16 iulie 2007 că succesorii nu fuseseră autorizați să ia în posesie proprietatea. El a mai susținut și că, în eventualitatea în

care ar fi fost autorizat de instanțe să ia în posesie cele două parcele de 82 m² și 93 m² de teren aferent (vezi paragrafele 21 și 22 de mai sus), al avea să ceară de la Guvernul pârât numai despăgubiri pentru apartamentul 2 și pentru terenul aflat sub acel apartament, precum și pentru parcela de 250 m² de teren aferent care fusese alocată unei terțe părți pentru construcție.

La 27 noiembrie 2008, ca răspuns la o cerere de a nu se constata statutul de victimă, prezentată de Guvern (vezi mai jos), reprezentantul moștenitorilor reclamantului a susținut că aceștia nu primiseră nici o despăgubire pentru proprietate.

27. În observațiile sale din 28 mai 2007 Guvernul a considerat că reclamantul nu avea statutul de victimă în măsura în care era vorba de apartamentul 1 fiindcă, *inter alia*, i se acordase suma actualizată plătită de tatăl său pentru acel apartament (vezi mai jos).

28. Instanța ia notă că după hotărârea definitivă din 10 octombrie 2005 a Curții de Apel Cluj reclamantul nu s-a mai plâns în mod expres în instanță de suma acordată ca despăgubire pentru prețul plătit de tatăl său pentru apartamentul 1. Instanța nu constată nici un motiv de a o mai examina.

Ca urmare consideră că proprietatea constând din casa împărțită în două apartamente și terenul aferent de 1.867 m² este acoperită de cererea de față. Totuși, reclamantul are posibilitatea de a depune o nouă cerere legată de o posibilă plângere referitoare la suma acordată ca despăgubire pentru apartamentul 1.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1

29. Reclamantul a susținut că vânzarea de către Stat a proprietății sale unor terți a presupus o încălcare a articolului 1 din Protocolul Nr. 1, care are următorul cuprins:

“Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

A. Admisibilitatea

30. Guvernul a susținut că reclamantul nu avea statutul de victimă în măsura în care e vorba de apartamentul 1 sub motiv că, pe de o parte, reclamantul se afla în posesia acelui apartament și, pe de altă parte, reclamantului i se acordase suma actualizată plătită de tatăl său pentru acel apartament.

31. Reclamantul a răspuns că nu primise nici o despăgubire pentru întreaga proprietate.

32. Instanța ia notă că reclamantul pretinde o încălcare a articolului 1 din Protocolul Nr. 1 cauzată de vânzarea de către Stat a proprietății sale către terți. Ținând seama de faptul că instanțele interne au declarat nulă vânzarea apartamentului 1 și au certificat că acel apartament era proprietatea reclamantului și a celui alt moștenitor al tatălui său (vezi paragrafele 13, 16 și 22 de mai sus), instanța susține obiecția preliminară a Guvernului legată de apartamentul 1 și această parte a cererii, care este incompatibilă *ratione personae* cu prevederile Convenției, trebuie

respinsă conform articolului 35 §§ 3 și 4. Totuși, după cum s-a menționat mai sus (vezi paragraful 28 de mai sus), instanța nu consideră necesar să se pronunțe legat de chestiunea despăgubirii acordate de instanțe pentru acel apartament.

33. Instanța ia notă că această plângere nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul articolului 35 § 3 din Convenție. Ia notă în continuare că nu este inadmisibilă din nici un alt motiv. Trebuie deci să fie declarată admisibilă.

B. Pe fond

34. Guvernul a reiterat argumentele sale prezentate anterior în cauze similare.

35. Reclamantul nu a fost de acord.

36. Instanța ia notă că hotărârea definitivă din 10 octombrie 2005 a Curții de Apel Cluj a recunoscut ilegalitatea confiscării întregii proprietăți, care a aparținut mamei reclamantului. Totuși, reclamantul a recuperat doar o parte din aceasta. Instanța consideră că constatarea, într-o hotărâre definitivă care nu a fost casată sau atacată până în prezent, că naționalizarea proprietății era ilegală, a avut efect de recunoaștere, indirect și cu efect retrospectiv, a faptului că reclamantul avea titlu asupra întregii proprietăți, inclusiv Apartamentul 2 și terenul aferent întregii case. Această constatare era irevocabilă (vezi, printre alții, *Străin și Alții*, citată mai sus, § 38; *Sebastian Taub împotriva României*, nr. 58612/00, § 37, 12 octombrie 2006, și *Gabriel împotriva României*, nr. 35951/02, §§ 25-26, 8 martie 2007).

37. Instanța reiterează că, conform jurisprudenței sale, vânzarea posesiunilor altcuiva de către Stat, chiar înainte ca chestiunea proprietății să fi fost definitiv soluționată de instanțe, va fi considerată ca privare de posesiuni. Această privare, asociată cu absența totală a despăgubirilor, este contrarie Articolului 1 din Protocolul Nr. 1 (vezi *Străin și Alții*, citată mai sus, §§ 39, 43 și 59, și *Porteanu împotriva României*, nr. 4596/03, § 35, 16 februarie 2006).

38. După ce a examinat toate materialele aflate în posesia sa, instanța consideră că Guvernul nu a prezentat nici un fapt sau argument capabil de a o convinge să ajungă la o concluzie diferită în cazul de față. Vânzarea de către Stat a posesiunilor reclamantului încă îl împiedică să se bucure de dreptul său la proprietate recunoscut printr-o hotărâre definitivă. Instanța consideră că o astfel de situație este echivalentă cu o privare *de facto* a posesiunii și ia notă că a continuat timp de mai mult de trei ani, în absența oricărei despăgubiri.

39. Instanța ia notă că 1.367 m² din terenul aferent casei nu a fost transferat unei terțe părți și că instanțele au ordonat ca parcela să fie restituită în natură reclamantului și ca reclamantul să fie despăgubit pentru restul de 500 m² cu teren în altă amplasare (vezi paragraful 23 de mai sus). Totuși, nu există dovezi că reclamantul a fost efectiv pus în posesia vreunui teren. Această situație poate fi deci considerată ca similară cu acele cazuri în care proprietățile au fost ilegal naționalizate de regimul comunist și vândute chiriașilor (vezi *Străin și Alții* și *Păduraru*, citate mai sus) și în care reclamanții erau proprietarii posesiunilor astfel vândute.

40. Instanța ia notă că la momentul material de timp nu exista nici o cale efectivă în dreptul român care să poată oferi reclamantului despăgubiri pentru această privare (vezi *Străin și Alții*, citată mai sus, §§ 23, 26-27 și 55-56, și *Porteanu*, citată mai sus, §§ 23-24 și 34-35). Mai mult, observă că până în prezent Guvernul nu a demonstrat că sistemul de despăgubiri instituit în iulie 2005 de Legea nr. 247/2005 ar permite beneficiarilor acestei legi să-și recupereze pagubele cu reflectarea valorii comerciale

a posesiunilor de care au fost privați, în conformitate cu vreo procedură sau calendar previzibile.

41. Ținând seama de jurisprudența sa în materie, instanța consideră că în cazul de față privarea reclamantului de posesiunile sale, asociată cu totala absență a despăgubirilor, a impus asupra reclamantului o sarcină disproporționată și excesivă prin încălcarea dreptului acestuia la a se bucura netulburat de posesiunile sale, așa cum este garantat de articolul 1 din Protocolul Nr. 1.

Ca urmare, a avut loc o încălcare a Articolului 1 din Protocolul Nr. 1.

III. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 § 1 DIN CONVENȚIE

42. Reclamantul s-a plâns că durata procedurilor fusese incompatibilă cu cerința “termenului rezonabil”, stabilită în Articolul 6 § 1 din Convenție, care are următorul cuprins:

“În hotărârea asupra drepturilor și obligațiilor sale civile ..., oricine are dreptul la... judecarea în termen rezonabil de către [o] ... instanță...”

43. Guvernul a contestat acel argument.

44. Perioada ce trebuie luată în considerare a început la 18 septembrie 1997 și s-a încheiat la 10 octombrie 2005. A durat deci opt ani și douăzeci și patru de zile pentru trei nivele de jurisdicție.

A. Admisibilitatea

45. Instanța ia notă că această plângere nu este în mod manifest nefondată în sensul Articolului 35 § 3 din Convenție. Ia notă în continuare că nu este inadmisibilă din nici un alt motiv. Trebuie deci să fie declarată admisibilă.

B. Pe fond

46. Instanța reiterează: caracterul rezonabil al duratei procedurii trebuie apreciat în lumina circumstanțelor cauzei și ținând seama de următoarele criterii: complexitatea cauzei, atitudinea reclamantului și a autorităților relevante și miza pentru reclamant în dispută (vezi, printre multe alte autorități, *Frydlender împotriva Franței* [GC], nr. 30979/96, § 43, CEDO 2000-VII).

47. Instanța a constata adesea încălcări ale Articolului 6 § 1 din Convenție în cazuri care ridicau probleme similare to cu cea din cauza de față (vezi *Frydlender*, citat mai sus).

Mai mult, instanța a constatat deja că, deși nu se află în poziția de a analiza calitatea juridică a jurisprudenței instanțelor interne, dat fiind că de obicei se hotărăște trimiterea înapoi a cauzelor spre reexaminare ca urma re a erorilor comise de instanțele inferioare, repetarea unor astfel de dispoziții într-un anume set de proceduri dezvăluie o deficiență serioasă în sistemul judiciar. Această deficiență este imputabilă autorităților și nu reclamantului (vezi *Wierciszewska împotriva Poloniei*, nr. 41431/98, § 46, 25 noiembrie 2003, și *Matica împotriva României*, nr. 19567/02, § 24, 2 noiembrie 2006).

48. După examinarea tuturor materialelor prezentate ei, instanța consideră că Guvernul nu a prezentat nici un fapt sau argument care să o poată convinge să ajungă la o concluzie diferită în cauza de față. Ținând seama de propria jurisprudență

În materie, instanța consideră că în cauza de față durata procedurilor a fost excesivă și nu a întrunit cerința “termenului rezonabil”.

Ca urmare, a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1.

ÎMPOTRIVA APLICĂRII ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

49. Articolul 41 din Convenție prevede:

“ Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Daune

50. Într-o scrisoare din 16 iulie 2007 (vezi paragraful 26 de mai sus) succesorii reclamantului au prezentat instanței un raport de expertiză conform căreia valoarea întregii proprietăți, anume casa și terenul aferent acesteia, se ridică la 196.000 euro (EUR). Într-o scrisoare din 7 iulie 2008 reprezentantul reclamantului a informat instanța că moștenitorii reclamantului reușiseră să obțină recunoașterea judiciară a dreptului lor asupra terenului aferent și că așteptau să li se permită să intre efectiv în posesia terenului.

În observațiile lor din 27 noiembrie 2008 succesorii reclamantului au cerut EUR 50.000 ca daune pecuniare, reprezentând valoarea “construcției” situate în Zalău, Andrei Șaguna nr. 20.

În formularul său de cerere, reclamantul a cerut EUR 7.000 ca daune non-pecuniare.

51. Guvernul a prezentat un raport de expertiză care aprecia numai construcțiile situate pe acea proprietate la EUR 27.242 fără TVA. Mai mult, acesta considera că constatarea unei încălcări ar constitui în sine o satisfacție suficientă pentru orice daune non-pecuniare pe care reclamantul le va fi suferit.

52. Instanța reiterează că o hotărâre în care ea constată o încălcare impune asupra Statului pârât o obligație legală conform Convenției de a pune capăt acelei încălcări și de a face reparații ale consecințelor acesteia. Dacă legea internă permite să se efectueze numai o reparare parțială, articolul 41 din Convenție dă instanței puterea de a acorda o despăgubire părții lezate de actul sau de omisiunea care a dus la constatarea încălcării Convenției. Instanța se bucură de o anumită discreție în exercitarea acelei puteri, după cum o atestă adjectivul “echitabilă” și fraza “dacă e necesar”.

53. Printre chestiunile de care instanța ține seama când apreciază o despăgubire sunt daunele pecuniare, anume pierderea efectiv suferită ca rezultat direct al pretensei încălcări, și daunele non-pecuniare, anume, reparații pentru anxietatea, neplăcerea și nesiguranța cauzate de încălcare, și alte pierderi non-pecuniare (vezi, printre alte autorități, *Ernestina Zullo împotriva Italiei*, nr. 64897/01, § 25, 10 noiembrie 2004).

54. Ținând seama de informațiile aflate la dispoziția sa cu privire la prețurile imobiliare pe piața locală și de rapoartele de expertiză prezentate de părți, instanța apreciază valoarea curentă de piață a apartamentului 2 la EUR 30.000.

55. În privința daunelor non-pecuniare, instanța ia notă că reprezentantul succesorilor reclamantului nu a prezentat nici o cerere sub acest punct în termenul permis. Conform jurisprudenței sale consacrate (vezi, cel mai recent, *Friedrich*

împotriva României, nr. 18108/03, § 29, 7 octombrie 2008), instanța nu acordă nici o sumă pentru satisfacția echitabilă dacă nu au fost prezentate cereri cuantificate și documentația relevantă în limita de timp stabilită în acest scop de Regula 60 § 1 din Regulamentul Curții.

În aceste circumstanțe, instanța consideră că succesorii reclamantului nu și-au respectat obligațiile în baza Regulii 60. Deoarece nu a fost prezentată nici o solicitare valabilă de satisfacție echitabilă pentru daune non-pecuniare, instanța consideră că sub acest punct nu trebuie acordată nici o sumă.

B. Costuri și cheltuieli de judecată

56. Succesorii reclamantului nu au solicitat costuri și cheltuieli de judecată. Ca urmare, nu acordă nici o sumă pentru acest capăt de cerere.

C. Majorări de întârziere

57. Curtea consideră corect ca rata dobânzii să aibă la bază facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei procente.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE

1. *Declară* plângerile cu privire la Articolul 1 din Protocolul Nr. 1 legate de apartamentul 2 și 1.867 m² de teren aferent și la Articolul 6 § 1 față de durata procedurilor admisibile și restul cererii inadmisibil;
2. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a articolului 1 din Protocolul Nr. 1 la Convenție;
3. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a articolului 6 § 1 din Convenție;
4. *Hotărăște*
 - (a) că Statul pârât urmează a plăti în solidar succesorilor reclamantului, în trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii în conformitate cu articolul 44 § 2 din Convenție, EUR 30.000 (treizeci de mii de euro), plus orice sumă putând fi datorată cu titlul de daune pecuniare, ce urmează a fi convertită în moneda națională a Statului pârât la rata aplicabilă în momentul efectuării plății;
 - (b) că începând cu data expirării termenului amintit de trei luni și până în momentul efectuării plății, sumele vor fi majorate cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei procente;
5. *Respinge* cererea reclamantului de acordare a unei satisfacții echitabile pentru restul.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la data de 2 iunie 2009, în aplicarea Regulii 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Preşedinte